

Pla de Pastoral

2023-2028

**DECRETS
SINODALS**

Creients i creïbles, membres d'una Església que «té com a objectiu eixamplar encara més el Regne de Déu»⁶.

⁶ Concili Vaticà II, Constitució dogmàtica sobre l'Església, *Lumen gentium*, 9.

Creients

CONVERSIÓ I DISCERNIMENT DE LA VOLUNTAT DE DÉU

1.— Exhorto a una autèntica conversió del cor de cada un dels membres de la nostra Església diocesana, la qual demana un canvi de mentalitat des de Crist i en Crist en la lluita diària. La crida a la conversió forma part del primer anunci evangèlic de Jesús: *S'ha complert el temps i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova*⁷. La primera actitud necessària per a una veritable conversió comunitària i eclesial és la conversió personal. El fonament de la conversió que ens demana el Senyor en la nostra Església de Vic, en aquest tombant de la història, és la conversió personal dels seus membres.

2.— Que es disposi que la manera ordinària de tractar els temes pastorals i altres de referents a la vida eclesial, en tots els àmbits de comunió de la nostra Església diocesana, sigui «sinodal»: el discerniment de la voluntat de Déu, amb la invocació de l'Esperit Sant, l'escolta de la Paraula, el diàleg i l'escolta mútua; servant sempre, però, la seva forma de presa de decisions, segons la naturalesa pròpia dels organismes (consells, reunions, juntes...).

⁷ Mc 1,15; Mt 4,17.

UNITES PER UNA SOLA FE

- 3.—** Que s'afavoreixi i potenciï en tota activitat eclesial la centralitat de Crist i el trobament amb ell, que viu entre nosaltres.
- 4.—** Que es duguin a terme activitats d'acompanyament espiritual que afavoreixin una trobada profunda amb Crist per a esdevenir més clarament deixebles missioners seus.
- 5.—** Que es redescobreixi el Credo, formulació de la nostra fe cristiana, en aquest temps d'increença i relativisme.
- 6.—** Que cada cristià estimi, reciti i experimenti la llum i la força que brollen del Credo.
- 7.—** Que en la catequesi els infants, adolescents, joves i catecúmens coneguin i aprofundeixin la nostra fe mitjançant els articles del Credo.
- 8.—** Que en les celebracions cristianes, especialment quan són amb infants, es canti el Credo per a afavorir-ne la memorització.
- 9.—** Que s'asseguri un aprofundiment contrastat de la fe cristiana a l'hora de donar un encàrrec eclesial, sobretot de formació i litúrgic (catequista, professor de religió, lector, ministre extraordinari de la comunió...).
- 10.—** Que en el lliurament de l'encàrrec eclesial es faci, per part dels receptors, la professió de la fe cristiana i que s'expliqui en la celebració la relació profunda entre l'encàrrec o missió i la nostra fe.

A L'ESCOLTA DE LA PARAULA DE DÉU

11.— Que cada creient tingui la seva bíblia personal per a fer-ne lectura orant, atesa la importància de la Paraula de Déu per a la vida del cristià.

12.— Que en totes les parròquies i comunitats se celebri el Diumenge de la Paraula (el tercer diumenge del temps ordinari)⁸.

13.— Que en les parròquies es potenciïn els grups de lectura i aprofundiment de la Bíblia, sempre en el marc del Catecisme de l'Església Catòlica⁹. Que en la mesura possible se segueixi el mètode de la *lectio divina*¹⁰, el qual permet de llegir, meditar, pregar i dur a la vida quotidiana la Paraula.

14.— Que en cada parròquia i comunitat hi hagi, en la mesura possible, un equip permanent de lectors, a fi de tenir cura de la litúrgia de la Paraula en la celebració de l'Eucaristia, així com en altres celebracions. Que els lectors rebin una formació adequada, tant per al coneixement de la sacralitat de la Paraula proclamada i la seva característica literària, com, evidentment, per a la bona proclamació amb la dignitat que li és pròpia¹¹.

15.— Que s'estudiï, es projecti i es realitzi una adequada presència de l'Escriptura en els mitjans de comunicació, tant escrits com audiovisuals; amb especial interès pel que fa a les xarxes socials o recursos afins, des dels serveis de comunicació del bisbat, com també des dels parroquials i comunitaris, perquè *la Paraula de Déu és viva i eficaç*¹².

⁸ Francesc, *Motu proprio Aperuit illis*.

⁹ Cf. Catecisme de l'Església Catòlica, 80ss.

¹⁰ Benet XVI, *Verbum Domini*, 86-87.

¹¹ Constitució *Sacrosanctum Concilium*, sobre la sagrada litúrgia, 29.

¹² He 4,12.

16.— Que les homilies dels ministres, en les celebracions litúrgiques, serveixin per a desvetllar la set de la Paraula de Déu en els qui l'escolten. Les homilies no són pròpiament una meditació o una catequesi, sinó un «reprendre el diàleg, que ja està entaulat, entre Déu i el seu poble, mitjançant la Paraula»¹³.

17.— Que els predicadors, els quals «han de conrear una gran familiaritat personal amb la Paraula»¹⁴, es preparin i s'esforcin a fi que, en qui els escolti, sorgeixi el desig que la Paraula s'hi faci vida.

QUE CELEBREN EL DIUMENGE I VIUEN DE L'EUCARISTIA

El diumenge i l'Eucaristia

18.— Que esdevingui tasca prioritària de tota la comunitat eclesial redescobrir el diumenge en tots els seus vessants: *dies Domini* —celebració de l'obra del Creador; *dies Christi* —el dia del Senyor ressuscitat i del do de l'Esperit; *dies Ecclesiae* —l'assemblea eucarística, centre del diumenge; *dies hominis* —el dia de l'alegria, del descans, de la solidaritat; *dies dierum* —la festa primordial, reveladora del sentit del temps¹⁵.

19.— Que en tots els àmbits de pastoral es fomenti la sensibilització, des de la catequesi, la formació i la predicació, sobre la centralitat de la missa dominical unida als altres elements distintius del diumenge cristià.

20.— Que la catequesi d'infants i joves vagi unida, si és possible, a la celebració del diumenge, que té com a centre la missa dominical. Cal educar els qui participen en la catequesi en

¹³ Francesc, *Evangelii gaudium*, 137.

¹⁴ Benet XVI, *Verbum Domini*, 80.

¹⁵ Joan Pau II, *Dies Domini*.

el ritme propi de la comunitat cristiana: diumenge rere diumenge ens reunim per celebrar l'Eucaristia; sense oblidar la importància de les festes de precepte (Nadal, l'Assumpció, Tots Sants, la Immaculada...).

21.— Que l'Eucaristia dominical i la de les festes de precepte sigui desitjada i cercada per tot cristià¹⁶.

22.— Que en tots els arxiprestats, ciutats i pobles es faci una distribució de les celebracions de l'Eucaristia dominical que afavoreixi la millor participació dels fidels i expressi la naturalesa de l'assemblea eclesial. Les parròquies petites, tant en l'àmbit urbà com en el rural, tenen el mateix dret a la celebració de l'Eucaristia que les més grans. Que es valori la possibilitat de les celebracions úniques en cada parròquia o comunitat, com a expressió i visualització de tota la comunitat cristiana.

23.— Que les comunitats amb un nombre de participants habituals en la missa dominical exigui (podríem prendre com a xifra indicativa la dels dotze apòstols) vagin entenent la necessitat de la participació en altres comunitats veïnes. Hem de fer tots un esforç per redescobrir, més enllà de les fronteres parroquials, la presència de l'Església on es reuneix el poble de Déu per celebrar l'Eucaristia presidida pel sacerdot de Crist.

24.— Que tota parròquia visqui, en la comunió i l'estima, l'acolliment dels germans que provenen d'altres parròquies, de tal manera que se sentin en comunitat i participin en la celebració com a membres actius. L'acolliment implica també la disponibilitat a rebre els dons dels germans que venen d'altres comunitats per a la celebració de l'Eucaristia, així com en altres activats de la vida parroquial.

¹⁶ Cf. Catecisme de l'Església Catòlica, 2178.

25.— Que les parròquies afavoreixin la celebració de la missa dominical i patronal en les comunitats més petites, en els dies assenyalats i importants d'aquestes parròquies; i també fent-s'hi presents.

26.— Que les comunitats de religiosos i religioses visquin amb aquest mateix esperit la celebració de l'Eucaristia dominical: si és possible, celebrant-la en les comunitats parroquials, i si, per raó de la clausura papal o per altres raons això no es pot fer, l'han de celebrar en un horari de bon matí, a fi que els preveres puguin servir també comunitats parroquials.

Litúrgia, ministeris i celebració

27.— Que se celebri tota la litúrgia cristiana segons la reforma autèntica del Concili Vaticà II. La celebració cristiana és presidida per un ministre ordenat amb la participació de tota l'assemblea, cadascú segons el ministeri i carisma propis. La correcta celebració litúrgica aporta per ella mateixa la formació adient. El president de la celebració ha de vetllar per l'autèntica *ars celebrandi*¹⁷.

28.— Que hom eviti la pèrdua del sentit sagrat de la celebració cristiana i els personalismes que amaguen el veritable tresor de l'obra de Crist per mitjà de la litúrgia¹⁸.

29.— Que s'instaurin, en el temps oportú, els ministeris de lector/a, acòlit/a al servei de la diòcesi.

¹⁷ Constitució *Sacrosanctum Concilium*, sobre la sagrada litúrgia, 22,3.

¹⁸ Cf. Francesc, *Desiderio desideravi*, 54.

30.— Que les «celebracions dominicals i festives en espera de prevere» tinguin en la nostra diòcesi un caràcter extraordinari. En cap cas, una celebració en espera de prevere no ha d'estar en paritat amb la celebració de l'Eucaristia dominical, tant en el mateix diumenge o festa com en el dissabte o vigília de la festa. Els diaques que presideixen la celebració i els laics que les dirigeixin han de seguir els rituals oficials i les normes donades per l'Església.

Els sagraments

31.— Que en l'administració dels sagraments es tingui ben present que sempre ha de prevaler el bé de les persones, sense menystenir allò que és necessari per a la seva autèntica i fructuosa recepció.

32.— Que tots els qui tenen protagonisme en l'administració d'un sagrament estiguin ben preparats, en aquests moments de forta secularització. Tots els sagraments demanen la fe en Crist i les degudes disposicions.

33.— Que es faci prevaler la celebració comunitària dels sagraments¹⁹.

PROMPTES A LA FORMACIÓ

34.— Que la formació sigui tinguda com a realitat fonamental de la vida eclesial en tots els àmbits. La formació cristiana, viscuda en la caritat, es caracteritza per ser integral, querigmàtica, testimonial i fraternal, segons el Magisteri i la Tradició eclesials, i que

¹⁹ Constitució *Sacrosanctum Concilium*, sobre la sagrada litúrgia, núm. 37.

tingui com a finalitat la conversió personal i comunitària, des del trobament personal amb Crist.

35.— Que la formació en l'Església respongui sempre al repte fonamental dels cristians enmig del món: ser autèntics deixebles i missioners de Crist, creients i creïbles, enmig de la societat.

36.— Que en el camp de la formació totes les instàncies eclesials «superiors» serveixin i ajudin les altres instàncies, a fi que la formació, necessària i fonamental per a la vida i la missió de cada cristià i de tota la comunitat, es faci de manera adequada.

PROMPTES AL GUST DE LA PREGÀRIA

37.— Que les parròquies siguin autèntiques «escoles de pregària»²⁰.

38.— Que des de la centralitat de la celebració de l'Eucaristia dominical s'entengui la importància de la pregària, relació viva amb Déu, tant en la intimitat del cor com en família i en grups, per a la vida i el testimoniatge del cristià.

39.— Que es redescobreixi la litúrgia de les hores i la pregària d'adoració eucarística; sense oblidar la pregària dels pobres, que és el sant rosari de la Verge Maria, i altres pràctiques devocionals, que tant de bé fan a les persones i a les famílies, com a formes d'oració eclesials que enforteixen la comunió amb Déu i la vida cristiana.

²⁰ Cf. Joan Pau II, *Novo millennio ineunte*, núm. 33.

APLEGATS EN L'ESGLÉSIA

En l'Església de Vic que fa visible l'Església una, santa, catòlica i apostòlica²¹

40.— Que s'activi la consciència de pertinença a l'Església, universal i particular.

41.— Que en les parròquies i comunitats se celebri, de manera periòdica i quan ho permetin les normes litúrgiques, la missa per l'Església particular²².

42.— Que s'assumeixi que la nostra Església diocesana, rica d'un gran llegat espiritual, cultural i patrimonial, és cridada a ser més i més missionera i evangelitzadora, ja que estem en «territori de missió». Aquesta realitat ens demana de viure i treballar fixant-nos en les coses essencials. La pobresa que patim no ens ha d'impedir la missió, sinó que ens ha d'ajudar a viure amb més fidelitat la nostra identitat com a Església.

En comunió, participació i missió

43.— Que visquem la sinodalitat com el camí que espera el Senyor per a la nostra Església, amb la certesa que la comunió, la participació i la missió, viscudes personalment i comunitàriament, seran capaces de revitalitzar les nostres comunitats, formades per creients amb zel per l'anunci evangelitzador.

44.— Que s'enforteixin amb la dinàmica sinodal totes les estructures i organismes de comunió eclesials (Consell Diocesà de Pastoral, Consell del Presbiteri, Col·legi de Consultors,

²¹ Cf. Oració col·lecta de la missa per l'Església particular.

²² Missal Romà, misses i oracions per motius diversos, I: Per la santa Església; E: Per l'Església particular.

Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics, Consells Pastorals Parroquials/Interparroquials, Consells d'Assumptes Econòmics Parroquials/Interparroquials, i altres de semblants).

45.— Que els estatuts i reglaments de funcionament de cada organisme de comunió, a tots els nivells —tant diocesà, com parroquial, interparroquial o comunitari—, incloguin la sinodalitat i l'evangelització com a eixos de la seva dinàmica i de la seva missió, tenint en compte els joves, els nouvinguts i els pobres.

46.— És tasca pròpia del bisbe diocesà, dels vicaris generals i episcopals, així com dels arxiprestos, la vetlla per la presència i bon funcionament dels organismes de comunió a tota la diòcesi.

47.— Que qualsevol reestructuració diocesana tingui en consideració la complexitat territorial, tant rural com urbana, a fi que sigui possible la missió evangelitzadora a tot arreu.

Compromesos en el sosteniment de la nostra Església

48.— Que tota la comunitat eclesial prengui consciència de la importància del sosteniment de la nostra Església, basada en la comunió de béns, per a acomplir la seva finalitat pròpia. S'ha de promoure una cultura de la responsabilitat de tothom en cada un dels àmbits, tant en les parròquies com en la diòcesi. La generositat en la comunió de béns és expressió de l'estima a la missió de l'Església.

49.— Que es revisin les normes sobre la comunió diocesana de béns.

50.— Que es facin, de manera periòdica, campanyes amb l'objectiu de conscienciar els fidels en el seu deure de mantenir la nostra Església.

51.— Que s'incentivin les diverses modalitats d'ajuts econòmics a la diòcesi i a les parròquies, sigui mitjançant donatius, llegats o altres formes.

52.— Que es defineixi en què consisteix el patrimoni estable del bisbat²³ i se'n respecti la integritat.

53.— Que tots els béns diocesans siguin objecte de cura i es facin valer, a fi que serveixin per a les finalitats pròpies de l'administració dels béns eclesials: la caritat, l'evangelització, el culte i el sosteniment del clergat i dels treballadors del bisbat.

54.— Que la transparència en matèria econòmica esdevingui plena en totes les institucions eclesials. S'ha d'elaborar una memòria econòmica i d'activitats de manera periòdica en cada àmbit i que estigui a l'abast de tothom.

55.— Que s'actui sempre amb eficiència, justícia i sostenibilitat, complint en tot moment la normativa eclesiàstica o civil.

²³ Codi de Dret Canònic, cc. 1285 i 1291.

Creïbles

EN UNA ESGLÉSIA ACOLLIDORA

En escolta, restant oberta

56.— Que s'impulsi la cultura del trobament i l'acompanyament, des del convenciment que els cristians s'han de distingir com a persones que tenen temps per als altres. Ha de ser una meta a aconseguir i una tasca en què tots s'han de sentir implicats. En una societat cada vegada més individualista, l'Església s'ha de manifestar com a propiciadora de l'escolta i el trobament de les persones.

57.— Que tots els fidels cristians prenguem consciència que hem de ser més acollidors amb les persones que s'acosten als àmbits eclesials, especialment a les parròquies —els qui venen per demanar un sagrament, els qui ho fan ocasionalment—, utilitzant un llenguatge senzill i positiu per a transmetre la novetat de l'Evangeli i la paraula d'esperança que comporta.

58.— Que tot cristià compregui que té el deure de convidar explícitament els altres a participar en els grups i les activitats eclesials, així com oportunament a la celebració de l'Eucaristia.

59.— Que els temples parroquials i altres esglésies significatives en les ciutats i en els pobles, en la mesura possible, tinguin un horari d'obertura diària que faciliti, més enllà de les celebracions, un espai de silenci per a la visita al Santíssim, la pregària personal i la pràctica de les devocions. També s'haurà d'oferir, segons les possibilitats de cada comunitat, un servei d'atenció i escolta, especialment per a adolescents i joves.

60.— Que es prengui consciència de les necessitats que tenen les persones amb discapacitats, tant auditives com visuals, així com de mobilitat o intel·lectuals, i es revisi l'accessibilitat en tots els centres de culte i pastoral de les parròquies i comunitats, per tal que les persones amb discapacitat puguin accedir, participar, entenent-les i vivint-les, en les celebracions i altres activitats. S'han de cercar els mitjans necessaris per a la veritable inclusió, comunió i participació de tothom, cadascú amb les seves capacitats.

61.— Que cada comunitat cristiana maldi per aconseguir que l'Església sigui «hospital de campanya», el lloc de la misericòrdia gratuïta «on tothom pugui sentir-se acollit, estimat, perdonat i encoratjat a viure segons la bona nova de l'Evangeli»²⁴.

Oberta als nouvinguts, vivint l'hospitalitat

62.— Que es creï la Delegació Diocesana de Migracions, la qual ha de tenir com a finalitat acompanyar les parròquies en la seva tasca d'acollença dels nouvinguts.

63.— Que les parròquies, amb la Delegació Diocesana de Migracions, vetllin per l'acolliment, fruit de la caritat cristiana, que implica l'ajut per a la integració i l'intercanvi de dons, sense oblidar l'atenció espiritual dels nouvinguts, especialment pel que pertoca a les per-

²⁴ Cf. Francesc, *Evangelii gaudium*, núm. 114.

sones i famílies catòliques, a fi que puguin créixer en la fe i no perdin la seva identitat profunda en un medi molt secularitzat.

64.— Que en les celebracions de la missa dominical i dels sagraments, així com en les exèquies, es tingui sempre en compte la presència dels nouvinguts, tant en la llengua en què se celebra com en altres elements, de tal manera que s'expressi l'acolliment de la comunitat cristiana.

ESSENT PROMOTORS DE FRATERNITAT

65.— Que s'afavoreixin en les comunitats parroquials les trobades fraternals, aprofundint la missa dominical com a font i cimal de la fraternitat i propiciant altres trobades festives — àpats, lleure, convivència, sortides, pelegrinatges...— al redós de la celebració eucarística.

66.— Que es prengui consciència que la primera norma per a l'evangelització és el testimoni de fraternitat entre els membres de les parròquies i comunitats —«Mireu com s'estimen», deien els coetanis dels primers cristians—. L'escàndol de la divisió i la crítica destructiva són un contratestimoni de fraternitat que dificulta la fe en el cor dels petits i pobres.

ROSTRES DE LA MISERICÒRDIA

67.— És un deure primordial dels sacerdots ministerials que tot cristià pugui accedir fàcilment als sagraments. En particular, s'ha de regular la disponibilitat dels preveres per a l'escolta dels fidels cristians en la seva necessitat de la misericòrdia divina, tant en el sagrament de la reconciliació com en l'ajut per mitjà del consell i de la direcció espiritual. El bisbe diocesà i els rectors de parròquies, com a pastors, han de fer realitat el dret que tenen els fidels a aquest ajut sacramental i pastoral.

68.— Que en tots els temples públics, tant parroquials com altres amb culte quotidià o periòdic, hi hagi un horari concret i real per a afavorir la recepció del sagrament de la penitència.

69.— Que el servei en els hospitals i residències d'ancians i malalts sigui una prioritat pastoral, tant per al bisbe diocesà com per als rectors de les parròquies, sense oblidar el deure del rector respecte als feligresos que estan en hospitals o residències.

70.— Que l'acompanyament en el dol per la mort d'un ésser estimat, tant personalment com comunitàriament, esdevingui un testimoniatge de caritat que no sigui oblidat en la pastoral eclesial. Tant en la preparació de les exèquies com en el temps de dol, el rector amb la comunitat ha de vetllar per l'atenció personal i l'ajut que sigui necessari.

CUROSOS DE LES PERSONES I DE LA CREACIÓ

71.— Que l'ecologia integral, que posa la persona humana en el centre²⁵ i té cura de la casa comuna²⁶, rebuda de mans de Déu creador, sigui un punt de referència per als cristians i que es faci realitat en la vida quotidiana.

72.— Que es creï una comissió diocesana, la qual, mitjançant l'estudi i aprofundiment de l'encíclica *Laudato si'* del papa Francesc, faciliti el coneixement de les intuïcions i línies a seguir que proposa aquest document pontifici per als individus, les comunitats, les parròquies, la diòcesi, la societat.

²⁵ Cf. Francesc, *Laudato si'*, núms. 90 i 118.

²⁶ Cf. Francesc, *Laudato si'*, núm. 13.

Església que «té com a objectiu eixamplar encara més el Regne de Déu»

EVANGELITZACIÓ

73.— Que es potenciï la Delegació Diocesana d'Evangelització, en col·laboració amb altres delegacions implicades, per a acomplir la seva missió de donar suport a les parròquies a complir el manament missioner de Jesús: *Aneu per tot el món i feu deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot el que us he ensenyat*²⁷. De manera particular, amb vista a practicar una opció missionera «capaç de transformar-ho tot, a fi que els costums, els estils, els horaris, el llenguatge i tota estructura eclesial es converteixin en una via adequada per a l'evangelització del món actual més que per a l'autopreservació»²⁸.

74.— Que la Delegació Diocesana d'Evangelització, des de la seva missió de servei a les persones i les parròquies, doni eines i promogui trobades de formació i pregària per tal d'afavorir el creixement espiritual i personal dels fidels i esdevenir així més i més deixebles i missioners de Crist.

²⁷ Mt 28,19-20.

²⁸ Cf. Francesc, *Evangelii gaudium*, núm. 27.

75.— Que es fomentin, arreu de la diòcesi, equips de pregària i d'intercessió per donar suport a l'evangelització. La pregària és l'avantguarda de la lluita missionera.

76.— Que les eines de primer anunci es presentin i promoguin, amb discerniment, perquè siguin un ajut a les parròquies i arxiprestats en la seva missió evangelitzadora.

77.— Que els equips de primer anunci i evangelització en el si de les parròquies i comunitats s'impulsin i es promocionin per a una més gran incidència i efectivitat. Aquests equips han de tenir ben present la potencialitat de la pietat popular, pròpia de cada lloc, on es fa present que «el poble s'evangelitza a si mateix»²⁹.

78.— Que s'afavoreixi la presència dels creients a la plaça pública i als areòpags actuals. S'ha de fomentar el diàleg amb el món universitari, el de l'art i el de la cultura. El valuós patrimoni artístic i cultural de la nostra diòcesi haurà de ser potenciat en la seva dimensió evangelitzadora.

79.— Que es creïn espais d'interpretació dels canvis socials per a poder donar una resposta clara i explícita, a la llum de la doctrina social de l'Església, amb criteris cristians i amb esperança. Tot membre de l'Església ha de ser un veritable interlocutor dels seus germans i un transformador de la realitat segons el disseny de Déu.

²⁹ Cf. Francesc, *Evangelii gaudium*, núm. 12.

COMPROMESA EN LA TRANSMISSIÓ DE LA FE

Família

80.— Que es faci un treball integral amb tots els actors eclesials implicats, directament o indirectament, en la pastoral familiar. La família i la vida són dos dels grans reptes de la pastoral de l'Església en aquests moments d'incertesa pels intensos atacs a l'antropologia cristiana. Diocesanament s'ha de treballar amb les famílies cristianes, donant-los suport i proveint-los d'estructures que els ajudin a afrontar els grans reptes del nostre món, des de la consciència que la família és insubstituïble per a la transmissió de la fe.

81.— Que el treball amb els joves i els infants en els àmbits de la catequesi i de l'escola inclogui també, d'acord amb els pares, la formació en la grandesa de l'amor i de la sexualitat humana.

82.— Que per als laics de la nostra diòcesi la vida matrimonial i familiar constitueixi un dels camps prioritaris de la seva vocació específica en la missió de l'Església, des de la certesa del valor únic i insubstituïble de la família cristiana per al present i futur de la comunitat cristiana i de la societat.

83.— Que es proposi amb valentia la família cristiana com a exemple de sana relació amb els altres i amb la creació.

84.— Que s'obrin més i més les parròquies a les famílies, oferint convivències, recessos, estones de pregària, a fi que la parròquia esdevingui encara més família de famílies, família en la fe i comunitat de comunitats.

85.— Que la comunitat cristiana afavoreixi les famílies que viuen la generositat de l'amor fecund. La bellesa del matrimoni i de la família com a santuari de l'amor i la vida ha de ser present en la predicació, la catequesi i la formació de l'Església.

86.— Que es potenciï l'activitat dels centres d'orientació familiar (COF), o realitats similars de suport a les famílies cristianes, per a resoldre problemes matrimonials i pater-no-filials, fent-los presents en tota la geografia diocesana. S'hauran de proveir de voluntaris i tècnics degudament capacitats per a la tasca encomanada.

Catequesi

87.— Que la Delegació Diocesana de Catequesi s'encarregui de revisar i millorar cada dia més la formació dels catequistes, així com la capacitat de donar resposta, per mitjà dels mètodes i dels accents, a les necessitats de cada persona i de cada moment. La catequesi és fonamental per al present i el futur de la fe cristiana en aquesta terra.

88.— Que la catequesi sigui fidel a la transmissió de la fe de l'Església, per mitjà dels catecismes degudament aprovats, on s'expressa aquesta fe. A més, ha de reflectir la intuïció de la iniciació cristiana, seguint els processos propis del qui avança en el camí de la fe, des d'una crida inicial fins a la recepció dels sagraments i el seguiment de Crist com a deixeble missioner d'ell. La comunitat cristiana i la celebració de la missa dominical han de ser experiències viscudes pels infants i joves, per a una adequada catequesi cristiana.

89.— Que en els àmbits de comunió diocesans s'estudiïn i es revisin les qüestions concretes referents a la catequesi (edat, materials, formació, llocs...), per tal que aquesta pugui accomplir la seva missió fonamental per a les comunitats i la mateixa Església.

90.— Que s'estableixin en les parròquies processos continuats de formació en la fe, on els sacraments es vagin celebrant, evitant, d'aquesta manera, que la recepció dels sacraments esdevingui una meta final amb l'abandonament de la pràctica cristiana.

91.— Que s'instauri, en el temps oportú, el ministeri de catequista al servei de la diòcesi³⁰.

Catecumenat

92.— Que el catecumenat diocesà, com a institució que acull i acompanya els adults en el seu desvetllament de la fe que duu als sacraments de la iniciació cristiana, continuï essent una realitat actual en la nostra Església de Vic, cridada a créixer en el servei als qui truquen a la porta de la nostra comunitat, a fi que els donem a conèixer la riquesa inexhaurible del Crist, el qual obre un horitzó nou a l'esperança indefallent. Per això, tota persona adulta que es prepari per a rebre el baptisme ha de passar pel Catecumenat Diocesà.

93.— Que es revitalitzi el Catecumenat Diocesà, amb la preparació dels qui acullen i acompanyen els catecúmens en el seu procés.

94.— Que es potenciï el coneixement i l'ús del *Ritual d'iniciació cristiana d'adults* (RICA), per part dels preveres i diaques, així com dels col·laboradors del catecumenat d'adults.

95.— Que es tingui present que el material per a la formació dels catecúmens ha de ser l'aprovat pel bisbe.

³⁰ Francesc, *Motu proprio, Antiquum ministerium*.

96.— Que, de cara a la recepció del baptisme, s'estudii el temps de preparació, així com els criteris de discerniment dels candidats.

Escola

97.— Que es potenciï la Delegació Episcopal d'Ensenyament, redefinint-ne la identitat i els objectius; així com els instruments necessaris per a complir la seva missió al servei de l'educació dels infants i joves en l'àmbit de l'escola, tant la pública com la catòlica.

98.— Que es promogui un Consell per a l'Educació Catòlica en tot el nostre bisbat, amb la participació de les delegacions i institucions implicades.

99.— Que s'afavoreixi la coordinació de les escoles catòliques, a fi d'ajudar-les a ser fidels a la seva identitat i a continuar la seva oferta per a l'exercici de la llibertat dels pares a escollir l'escola d'acord amb la seva opció religiosa.

AL SERVEI DE LA CARITAT

Compromís amb els més necessitats - Càritas

100.— Que Càritas sigui present en tota parròquia. Si no és possible una estructura pròpia, ha d'haver-hi sempre persones encarregades dels pobres, tant els propis del lloc com els d'arreu. De la mateixa manera, no pot mancar mai en el Consell Pastoral Parroquial la presència d'algú que representi la caritat organitzada de l'Església, que és Càritas.

101.— Que l'atenció espiritual d'anunci de Crist no manqui mai en una veritable acció caritativa eclesial. L'acolliment i atenció als pobres no ha d'oblidar l'aspecte missioner i evangelitzador. *Els pobres són evangelitzats*, va dir Jesús als deixebles de Joan Baptista que li preguntaven si era ell el Messies (Mt 11,5).

102.— Que les persones en exclusió social siguin prioritàries en l'acció social i caritativa de l'Església. Tenir les persones adequades, així com les eines que ajudin a connectar amb aquestes persones, és una tasca de tota la diòcesi en els diferents àmbits d'acció pastoral. Necessitem autèntics missioners entre els descartats de la societat.

103.— Que es creïn programes de formació en la doctrina social de l'Església. Cal servir-se de les estructures formatives existents per a acomplir la missió de donar a conèixer la riquesa de l'Església en la seva doctrina social, i la consegüent formació dels laics per a la seva inserció en la societat.

104.— Que s'organitzin en el bisbat uns exercicis espirituals per a la preparació de «missioners» destinats a encarnar-se entre els nostres propis descartats.

Pastoral de la salut

105.— Que en cada parròquia s'asseguri el servei pastoral als malalts i a les persones grans impossibilitades. Aquest servei és un deure directe del rector, que l'ha d'exercir amb la col·laboració d'altres preveres, religiosos i laics degudament preparats i competents. Els malalts i ancians tenen dret al servei ministerial dels sacerdots.

106.— Que se suscitin els carismes de servei als malalts i ancians, com a cosa pròpia de tota comunitat cristiana. Els equips de visitadors de malalts en l'àmbit parroquial, en les

llars o en els centres sociosanitaris són de gran utilitat i s'han d'afavorir i preparar amb la formació adequada.

107.— Que la cura del personal sanitari i assistencial catòlic sigui una tasca pròpia de la Delegació Diocesana de Pastoral de la Salut, així com suscitar persones amb vocació de servei religiós en els hospitals.

108.— Que es desvetlli el desig de la recepció del sagrament de la unció dels malalts quan es presenta una afecció greu o s'arriba a l'ancianitat. S'ha d'assegurar, de part del bisbe i dels preveres, el dret dels fidels a la recepció d'aquest sagrament de guarició quan sigui demanat per ells. La recepció fructuosa d'aquest sagrament demana una formació adequada entre el poble cristià³¹, tant en la catequesi com en la predicació.

109.— Que s'administri el sagrament de la unció de malalts a qui ho demani, tant en la llar familiar com en els hospitals o centres sociosanitaris. Seria bo que en les parròquies i comunitats es fessin una vegada a l'any, en el temps de Quaresma o en el de Pasqua, celebracions comunitàries de la unció dels malalts³².

110.— Que es tingui sempre en compte que la unció dels malats demana per la seva naturalesa, quan sigui possible, la recepció prèvia del sagrament de la reconciliació.

Pastoral penitencière

111.— Que la Delegació Diocesana de Pastoral Penitencière sensibilitzi sobre la realitat dels presos, tant en la demarcació del nostre bisbat com en altres centres, especialment

³¹ Cf. Catecisme de l'Església Catòlica, núm. 1516.

³² Constitució *Sacrosanctum Concilium*, sobre la sagrada litúrgia, núm. 27

per als qui són de la nostra diòcesi. La formació de grups de voluntaris és de gran ajut per al servei religiós i humanitari dels reclusos.

112.— Que es promocionin, en la mesura possible, activitats de primer anunci en l'àmbit penitenciari.

113.— Que el bisbat, per mitjà de la Delegació de Pastoral Penitenciària i de Càritas, faci realitat les llars d'acolliment per als presos que surten de permís o que estan en procés de reinserció.

Acompanyament de les persones en diferents situacions vitals

114.— Que s'expliciti, tant en la predicació com en la formació cristiana, la necessitat de l'acompanyament de la fe de tot cristià en la quotidianitat per al creixement de la persona en els processos de seguiment de Crist. Suscitar, discernir i formar membres de la comunitat amb aquest carisma, des del convenciment que ningú no pot acompanyar un altre si ell no es deixa acompanyar en la fe. Són de gran utilitat, per a fomentar l'acompanyament personal, els grups de formació, pregària i amistat en les parròquies i comunitats.

Aquests Decrets Sinodals han estat subscrits i promulgats per Decret episcopal 18/2023, de data 17 de setembre del 2023, signat per Mons. Romà Casanova i Casanova, bisbe de Vic, a la catedral basílica de Sant Pere de Vic, en la commemoració de l'aniversari de la dedicació d'aquesta catedral.

Paraula d'esperança del bisbe a la diòcesi

Recollint l'aportació d'un grup sinodal, us dic: «Els nostres temps no són fàcils, encara que cap temps no ho ha estat. En cada moment hi ha dificultats i contrarietats. Assistim evidentment a un tombant de la història i la mirada que ens pertoca de fer als creients no és mai la del pessimisme o la derrota, sinó la de l'esperança. El Senyor és amb nosaltres, mai no abandona la seva Església.»

I per això, amb humilitat, responsabilitat i confiança, exhortem-nos mútuament perquè, en comunió d'amor i caritat, siguem Església acollidora, bona notícia enmig del món. El Senyor ens ha atorgat de viure en aquest moment de la història perquè gràcies a la nostra fe ressoni el seu nom a tota la terra. Com diu Jesús: *No tingueu por, petit ramat: el vostre Pare es complau a donar-vos el Regne* (Lc 12,32).

La paraula d'esperança i de missió que en el meu cor sento que us haig de donar, després del treball esmerçat, tant en els grups sinodals, com en l'Assemblea Sinodal, és convidar-vos a contemplar la realitat des de la mirada de Déu, que sempre és amorosa i atenta, acollidora i misericordiosa. En la mesura en què siguem capaços de fer aquesta mirada des del Senyor, se'ns obrirà al davant un horitzó ample per a viure la nostra fe cristiana, des de l'arrel, que no es cap altra que Jesucrist, viu i present enmig de la seva Església i en el món.

Al nostre davant s'obre l'horitzó de la diversitat enriquidora en les nostres parròquies i comunitats, en la nostra Església diocesana: una Església amb una gran riquesa de tradició, tant en santedat com en missió; riquesa espiritual, apostòlica, de servei educatiu i assistencial, amb el seny de les persones que la formen, i, sobretot, amb l'amor per la nostra diòcesi, com a esposa de Crist, peregrinant en aquesta terra.

El qui hem viscut les diferents etapes del *Sínode per l'esperança* en la recerca de la voluntat de Déu amb seriositat, noblesa, dedicació, pregària, escolta, no podem perdre tot això, sinó que aquesta ha de ser la manera de treballar pastoralment. Tenim al davant el gran repte d'assumir la sinodalitat com a estil de treball. Penso que és hora de dir-nos mútuament que ja n'hi ha prou de les divisions ideològiques que s'han escolat en la nostra pastoral i en el servei de les comunitats.

Estem en un canvi de paradigma; no en una època de canvis, sinó en un canvi d'època. Les divisions ideològiques intraeclesials haurien de ser cosa de temps passats. Discutíem, perquè pensàvem que teníem molt, quan de fet anàvem perdent; això sí, a poc a poc, com l'hemorroïsa de l'evangeli (cf. Mt 9,20). Per això, com ella, necessitem la humilitat de voler tocar la borla del mantell de Jesús, des de sota, per guarir-nos de l'hemorràgia de les divisions (cf. Mt 9,21).

Ara és temps d'unir forces, de compartir, d'escoltar-nos mútuament, de cercar, caminant junts, la voluntat de Déu, en el discerniment eclesial. Ens hem de posar tots, començant per mi mateix, a l'escolta de la Paraula i dels germans per veure què demana el Senyor a cada un de nosaltres i a les nostres parròquies i comunitats. L'horitzó de la missió ha de ser la nostra prioritat. Per a aconseguir-ho necessitem redescobrir-nos més i més creients i lluitar per ser creïbles, amb la gràcia de Déu, enmig del nostre món; no pas per a viure en la tranquil·litat, sinó en la santa inquietud dels qui senten la urgència de dur l'Evangeli al cor de tantes i tantes persones que no coneixen Crist ni viuen en la comunió de l'Església

catòlica. L'Església existeix per a evangelitzar: aquesta és la nostra tasca ineludible, d'avui i de sempre, i nosaltres, en aquest tombant de la història, volem estar a l'altura del que l'Esperit ens demana. El que tenim entre mans és molt important!

Per això, us torno a repetir, estimats germans, en aquest moment del Sínode Diocesà, que hem de fer reviure l'esperança en els nostres cors. Aquesta Església de Vic, formada per tots nosaltres, viu amb fe la crida del Senyor a passar de les tenebres a la llum i testimoniar l'amor que no mor mai; una fe que ens obre a l'esperança: l'amor de Déu no ens abandona mai. Tenim una llarga història, remuntant-nos més enllà del segle VI. I en aquesta història constatem que el Senyor mai no ha abandonat la seva Església. Posant la confiança en ell que ens diu avui de nou: *Jo soc amb vosaltres, dia rere dia fins a la fi del mon* (Mc 28,20), tornem a llançar-nos al mar del món, sense por ni recança, escoltant la crida de Jesús a Simó: *Tira endins, i caleu les xarxes per pescar* (Lc 5,4). No oblidem que hem celebrat el *Sínode per l'esperança* per viure aquesta virtut teològica i dur-la al nostre món.

Maria, mare nostre, mare de l'Església,
acompanyeu-nos en el camí de la missió.

Vetlleu sempre per nosaltres,
a fi que el «somni» de Déu per a la nostra Església de Vic
es faci realitat per a la salvació dels homes
i per a glòria del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant.

Amén.

ÍNDEX

EL SÍNODE DIOCESÀ.....	3
CONTEXT CULTURAL I RELIGIÓS.....	5
CRÒNICA DEL SÍNODE DIOCESÀ.....	11
DECRETS SINODALS	21
CREIENTS	23
Conversió i discerniment de la voluntat de Déu	23
Units per una sola fe	24
A l'escolta de la Paraula de Déu	25
Que celebren i viuen de l'Eucaristia	26
El diumenge i l'Eucaristia	26
Litúrgia, ministeris i celebració	28
Els sagraments	29
Promptes a la formació	29
Promptes al gust de la pregària	30
Aplegats en l'Església	31
En l'Església de Vic que fa visible l'Església universal	31
En comunió, participació i missió	31
Compromesa en el sosteniment de la nostra Església	32
CREÏBLES	34
En una Església acollidora	34
En escolta, restant oberta	34
Oberta als nouvinguts, vivint l'hospitalitat.....	35
Essent promotors de fraternitat	36
Rostres de la misericòrdia	36

Curosos de les persones i la creació	37
ESGLÉSIA QUE «TÉ COM A OBJECTIU EIXAMPLAR ENCARA MÉS	
EL REGNE DE DÉU»	38
Evangelització	38
Compromesa en la transmissió de la fe	40
Família	40
Catequesi	41
Catecumenat	42
Escola	43
Al servei de la caritat	43
Compromís amb els més necessitats – Càritas.....	43
Pastoral de la salut.....	44
Pastoral penitenciària.....	45
Acompanyament de les persones en diferents situacions vitals	46
PARAULA D'ESPERANÇA DEL BISBE A LA DIÒCESI	47

SÍNODE

PER L'ESPERANÇA

BISBAT DE VIC 2019-23